

[Olufson.]

har gjort akkurat det samme. Ved en Del Laan, som blev optaget i Aarene 1919, 1921 og 1925, fik Københavns Kommune en Kursgevinst paa godt 21 Mill. Kr. Denne Gevinst blev hensat som en Kursreguleringsfond, og i Aarene fra 1921, til Kronen kom i Pari, benyttede Kommunen dette Kursreguleringsfond akkurat paa samme Maade, som Staten gør her. Den Gang Kronen saa kom i Pari, brugte man Resten af Kursreguleringsfonden til at dække et Kurstab, som Kommunen havde ved Optagelsen af et Laan.

Det er altsaa Ting, som ikke er ukendte, og som de ærede Medlemmer vidste i Forvejen. Derfor synes jeg, at de ikke burde være kommet slet saa højt op i deres Angreb, og derfor var det, jeg gik en lille Smule imod dem ved anden Behandling.

Jeg maa endnu en Gang anbefale at stemme imod Ændringsforslagene, og naar jeg gør det, er det delvis, fordi mit gode Hjerte ikke tillader at sætte de Herrer i en ret vanskelig Situation. Nu fortæller det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at man saa udmærket kan gaa ud af et Finansaar med et Underskud, som man ved er til Stede, paa ca. 28 Mill. Kr., uden at man behøver at tage Hensyn hertil. Men det vil dog vistnok de fleste forstaa ikke lader sig gøre. Det er jo ikke saadan med Staten, som det er med den private, at man overfører et eventuelt Overskud eller et eventuelt Underskud i ny Regning. Staten skal med den Regnskabsform, vi har, paa en eller anden Maade have Dækning for hvert enkelt Aar.

Det, der skete ved Kriselovene, var jo det, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der sad i Underudvalget, selv var medvirkende til at tilbyde, at hvis der fremkom et Underskud, som ikke kunde dækkes enten ved Overførelse af Reserver eller ved Sparsommelighed eller paa anden Maade, saa vilde man gaa med til Skatter til Dækning. Hvis det ærede Medlem fastholder dette, og hvis Ændringsforslaget blev vedtaget, havde det ærede Medlem en uvægerlig Pligt til at anvise, hvor disse Skatter skulde tages. Det har vi ikke hørt noget om, og det vil jeg gerne bede det ærede Medlem fortælle, for det er et Løfte, han har givet, og som han ikke kan komme udenom. Men for at frelse ham fra dette vil jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme imod, for det vilde jo være en ret ubehagelig Situation for det ærede Medlem at komme i.

Pinholt: Den højtærede Finansminister nævnte et Eksempel fra den Tid, jeg

var Formand i Finansudvalget og vi havde en anden Finansminister, og sagde, at det var et oplagt Eksempel paa, hvordan man ikke skulde føre Statsregnskaberne. Jeg kan dør i og for sig slutte mig til det, det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, men der var det reelle i det, at man havde udskrevet Skatter, som skulde indbringe 40 Mill. Kr. til at betale Landmandsbankaktierne med, og de havde indbragt 50 Mill. Kr., og saa fører man de 10 Mill. Kr. over paa Driften, for at de kan blive en Lettelse for de Skatteydere, som havde betalt de 50 Millioner. Det var fuldkommen reelt, det var oplagt, man kunde se, hvad der foregik, og der var Penge i det hele.

Men det, jeg er imod, er, at der er ingen Penge her, og Handelsministeren, som jo fungerede som Finansminister, da Finansministeren var i England, er aabenbart for gammeldags til at forstaa hele det nye Bogholderi. Derfor siger han ved Lovforslagets anden Behandling — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse et Par Ord:

„Medens de i Amerika optagne Laan i sin Tid blev optaget paa Status med de Beløb, der udkom ved Laaneprovenuets Realisation, saa har man i Finansaaret 1930—31 reguleret Beløbene saaledes, at Laanene opførtes til Parikurs, medens Kursdifferencen posteredes paa en særlig Konto under den udenlandske Gæld og derigennem kom til at danne en Art Reserve“.

hvorpaa han siger: Vi har realiseret dem og opført dem paa Statsregnskabet, og de er forbrugt. Saa siger han til Slut:

„Naar man nu paa Tillægsbevillingsloven har delvis dækket Valutakurserne, saaledes som jeg her har nævnt, paa Kapital- og Rentebetalingen paa den udenlandske Gæld ved at bruge de som en Reserve opførte Kursavancer fra tidligere Tid, synes jeg, at det kan forsvares fuldt ud ud fra den Betragtning, at man i Stedet for ved Laanenes Optagelse at opføre Kursavancerne som Passiver sammen med Laanene kunde have taget Kursavancerne som Formueforøgelse og saa kunde have dækket Kurstabene af denne Formueforøgelse. Men jeg indrømmer, at man naturligvis kan anstille forskellige Betragtninger over, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke.“

Den højtærede fungerende Finansminister var ganske klar over, at her kan man anstille forskellige Betragtninger over, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke; han var klar over, at det er rent beregningsmæssigt, og at der ingen Penge er i det.